

Een “oude” student

De eerste dag na het zomerreces loop ik van het gebouw Euclides terug naar de Roetersstraat. Bij de Diamantslijperij kom ik Peter de Paepe tegen, net klaar met college geven. “Hoe gaat het?” vraagt hij. “Nou, goed en met jou?” antwoord ik. Het is 11 uur ’s ochtends en hij vraagt: “Zit het er voor vandaag alweer op?” Het college zit er inderdaad weer op, maar verder.... “Wil je een stukje schrijven voor het blaadje van oud-studenten Wiskunde? Jij bent iemand die hier toch al een tijdje rondloopt en jij moet toch een bijzondere motivatie hebben voor je studie; het rechtvaardigt in ieder geval een stukje in ons blad.” Het college zit er inderdaad weer op, maar verder....

Een week later kom ik hem op dezelfde plaats weer tegen. “En, heb je je stukje al klaar?” “Nou, ik weet eigenlijk niet zo goed wat ik moet schrijven; ik schrijf nou niet direkt graag over mezelf; trouwens, ik weet niet eens hoe zo’n blaadje eruit ziet.” “Snap ik, volgende week neem ik er een paar voor je mee, dan kun je eens kijken.”

Je kunt het geloven of niet, maar een week later kom ik hem weer tegen, zelfde plaats, zelfde tijd. “Ik heb wat voor je,” zegt hij en hij geeft me een grote dienstenvolp met een aantal krantjes erin.

Zes jaar geleden stond er een advertentie in de Volkskrant waarin de mogelijkheid werd geboden op de UvA de middelbare schoolwiskunde te herhalen. Het was natuurlijk vooral bedoeld voor aankomende studenten voor wie wiskunde verplicht was om een bepaalde studie te mogen volgen. Ik schreef in, omdat ik wiskunde altijd een leuk vak had gevonden en tegelijkertijd omdat ik nieuwsgierig was naar wat er nog van was blijven hangen.

Gedurende een maand of vijf herhaalden we o.l.v. Iris Hettelingh de stof. Er werd afgesloten met een examen. Alles ging

me vrij gemakkelijk af en bovendien beviel de sfeer me. Gaandeweg ontstond ook de gedachte om me in te schrijven als student wiskunde, niet in de laatste plaats omdat dit ook door Iris als mogelijkheid werd aangeboden. Uiteindelijk gingen vier mensen van die groep van ongeveer tien personen de uitdaging aan.

Het had natuurlijk wel consequenties. Ik moest het aantal dagen dat ik werkte, ik ben tandarts, verminderen. En ik kon ook niet alle colleges volgen, omdat ik niet helemaal met werken kon en wilde stoppen. De motivatie om weer te gaan studeren was, behalve zoals ik al schreef het feit dat ik wiskunde leuk vond, ook het doorbreken van een dagelijkse sleur waarin ik als tandarts was terechtgekomen. Al met al lukte mijn plan niet, in ieder geval niet naar mijn zin. Om voldoende aansluiting met de stof te houden waren een collegedictaat en 30-40% van de colleges die ik volgde, te weinig. Ik haalde slechts enkele vakken. Na een jaar besloot ik per trimester een of twee vakken te volgen en mijn werk zo veel mogelijk aan te passen aan de colleges. En dat lukt wel goed.

Het leuke van wiskunde is voor mij de helderheid van het vak. Je houdt je aan bepaalde regels en over die regels is geen discussie: er is maar één interpretatie. Dat ook de wiskunde zijn taal heeft was voor mij een hele ontdekking; binnen de tandheelkunde ligt dat allemaal toch veel minder strak, je werkt immers met mensen. Verder valt het mij op dat de mensen op de faculteit en dan bedoel ik ook de docenten over het algemeen bijzonder vriendelijk zijn: ze zijn altijd bereid extra uitleg te geven en ze luisteren goed.

Op een gegeven moment moest ik tentamen Topologie doen, bij mevrouw Paalman. Bij het afspreken van de datum liet ze meteen duidelijk merken dat te laat komen niet getolereerd werd. Juist op de dag van mijn tentamen was er tussen Amersfoort en Hilversum een blikseminslag in de bovenleiding, waardoor de trein forse vertraging opliep. Gevolg: een half uur te laat op mijn afspraak met mevrouw Paalman. Ik kom haar kamer binnen, ze kijkt me aan en zegt: “Waar komt u vandaan?” “Mijn trein had vertraging, zegt u maar hoe u nu verder wilt.” Ik zie aan haar ogen dat ze zich afvraagt of ze deze “smoes” nu wel of niet moet geloven, maar tegelijkertijd

drukken die ogen ook iets uit van: van een echte student zou ik dit niet geloven, maar wij zijn eigenlijk volwassenen onder elkaar. “We gaan snel beginnen en dan zien we wel hoe ver we komen,” antwoordt ze. Kijk, dat vond ik nou verdraaid sympathiek.

Hoe lang ik nog doorga weet ik niet. Je verlegt steeds je grenzen. Als je een vak hebt afgerond, lijkt een volgend vak ook wel weer interessant. Zo komt van het een het ander. Nu heb ik al een stukje in het blad van oud-studenten Wiskunde mogen schrijven....

Nanne ter Hoeve